ב שני בשבת שלשה עשר לחדש אדר שנת חמשת אלפים ושבע מאות לבריאת עולם למנין שאנו מונין כאן בקרתא דירושלים במדינה דמדינחא איך החתן אברהם משה בר יוסף המכונה הלפרין אמר לה להדא בת נעמה יהודית המכונה סיגלית הוי לי לאנתו כדת משה וישראל ואנא אפלח ואוקיר ואיזון ואפרנס יתיכי ליכי כהלכות גוברין יהודאין דפלחין ומוקרין וזנין ומפרנסין לנשיהון בקושטא ויהיבנא ליכי מוהר כסף זוזי מאה דחזי ליכי ומזוניכי וכסותיכי וספוקיכי ומיעל לותיכי כאורח כל ארעא וצביאת מרת יהודית דא והות ליה לאנתו ודין נדוניא דהנעלת ליה מבי אבוהא בין בכסף בין בזהב בין בתכשיטין במאני דלבושא בשימושי דירה ובשימושי דערסא הכל קבל עליו אברהם משה חתן דנן זקוקים כסף צרוף וצבר אברהם משה חתן דנן והוסיף לה מן דיליה עוד מאה זקוקים כסף צרוף אחרים כנגדן סך הכל מאתים זקוקים כסף צרוף וכך אמר אברהם משה חתן דנן אחריות שטר כתובתא דא נדוניא דין ותוספתא דא קבלית עלי ועל ירתי בתראי להתפרע מן כל שפר ארג נכסין וקנינין דאית לי תחות כל שמיא דקנאי ודעתיד אנא למקנא נכסין דאית להון אחריות ודלית להון אחריות כלהון יהון אחראין וערבאין לפרוע מנהון שטר כתובתא דא נדוניא דין ותוספתא דא מנאי ואפילו מן גלימא דעל כתפאי בחיי ובמותי מן יומא דנן ולעלם ואחריות וחמר שטר כתובתא דא נדוניא דין ותוספתא דא קבל עליו אברהם משה חתן דנן כחומר כל שטרי כתובות ותוספתות המנהגין בבנות ישראל העשויין כתקון חכמינו זכרונם לברכה וצבו מר אברהם משה בר יוסף חתן דנן ומרת יהודית ברת נעמה אשת חיל דא למשבק דין לדא ודא לדין למנהג כל יומי חייהון באורחא דאורייתא כהלכות גוברין יהודאין. וצבו ברעות נפשיהון ואסכימו לקבלא על נפשיהון בית דינא דכנישתא דרבנן ודבית מדרשה דרבנן דארעתא דקיימא, או מאן דאתי מן חילה, היך רשו יחידאה לאלפא יתהון למיזל באורחא דאורייתא ולמרחם ולאוקרא דין לדא ודא לדין כל יומי מיגד נישואיהון. וקבילו על נפשיהון כל חד מנהון לארשאה לחבריה לזמנא יתה לבי דינא דאידכר מן עילא, אן יתרמא תגרא ביניהון, בדיל דיכול למיחי כל חד דירעי מנהון בדיני דאורייתא כל יומי חיוהי. וארשו לבי דינא דאידכר למרמא פיצויין על כל חד מנהון, אן לא יצבי למיזל קדמוהי בדינא או אן לא יצבי לצייתא לפסקא דדיניה. דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי. וקנינא מן אברהם משה בר יוסף חתן דנן למרת יהודית ברת נעמה דא ומן מרת יהודית ברת נעמה דא למר אברהם משה בר יוסף חתן דנן על כל מה דכתוב ומפורש לעיל במנא דכשר למקניא ביה והכל שריר וקים.

נאום חיים בן הרב זלה עד נאום מרדכי בן יצחק הלוי עד

ON THE sixth DAY OF THE WEEK, THE 26th OF THE MONTH Av, 5716, CORRESPONDING TO THE third DAY OF August, 1956, Allen M. Hoffman, THE BRIDEGROOM, AND Judith R. Sidlow, THE BRIDE, WERE UNITED IN MARRIAGE IN Pittsburgh, Pa. THE BRIDEGROOM MADE THE FOLLOWING DECLARATION TO HIS BRIDE: "BE THOU MY WIFE ACCORDING TO THE LAW OF MOSES AND ISRAEL. I SHALL HONOR AND SUPPORT THEE, FAITHFULLY I SHALL CHERISH THEE AND PROVIDE FOR THY NEEDS, EVEN AS JEWISH HUSBANDS ARE REQUIRED TO DO BY OUR RELIGIOUS LAW AND TRADITION."

IN TURN, THE BRIDE TOOK UPON HERSELF THE DUTIES OF A JEWISH WIFE, TO HONOR AND CHERISH HER HUSBAND, AND TO CARRY OUT ALL HER OBLIGATIONS TO HIM IN FAITHFULNESS AND AFFECTION AS JEWISH LAW AND TRADITION PRESCRIBE.

AND IN SOLEMN ASSENT TO THEIR MUTUAL RESPONSIBILITIES AND LOVE, THE BRIDEGROOM AND BRIDE HAVE DECLARED: AS EVIDENCE OF OUR DESIRE TO ENABLE EACH OTHER TO LIVE IN ACCORDANCE WITH THE JEWISH LAW OF MARRIAGE THROUGHOUT OUR LIFETIME, WE, THE BRIDE AND BRIDEGROOM, ATTACH OUR SIGNATURES TO THIS KETUBAH, AND HEREBY AGREE TO RECOGNIZE THE BETH DIN OF THE RABBINICAL ASSEMBLY AND THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA, OR ITS DULY APPOINTED REPRESENTATIVES, AS HAVING AUTHORITY TO COUNSEL US IN THE LIGHT OF JEWISH TRADITION WHICH REQUIRES HUSBAND AND WIFE TO GIVE EACH OTHER COMPLETE LOVE AND DEVOTION, AND TO SUMMON EITHER PARTY AT THE REQUEST OF THE OTHER, IN ORDER TO ENABLE THE PARTY SO REQUESTING TO LIVE IN ACCORDANCE WITH THE STANDARDS OF THE JEWISH LAW OF MARRIAGE THROUGHOUT HIS OR HER LIFETIME. WE AUTHORIZE THE BETH DIN TO IMPOSE SUCH TERMS OF COMPENSATION AS IT MAY SEE FIT FOR FAILURE TO RESPOND TO ITS SUMMONS OR TO CARRY OUT ITS DECISION.

THIS KETUBAH WAS EXECUTED AND WITNESSED THIS DAY IN ACCORDANCE WITH JEWISH LAW AND TRADITION.

Allen M. Hoffman BRIDEGROOM Judith R. Sidlow BRIDE

Herman Hailperin RABBI Ben Steinberg WITNESS Leonard Cohen WITNESS